

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
Кафедра корейської і японської філології

Курсова робота з японської філології на тему:
ОСОБЛИВОСТІ СПРОЩЕННЯ ІЄРОГЛІФІВ У ЯПОНСЬКІЙ МОВІ:
КЮДЖІТАЙ І ШІНДЖІТАЙ

Студентки групи Яп01-21
факультету східної і слов'янської
філології
денної форми навчання
Освітньої програми:
Японська мова і література та
переклад, західноєвропейська мова
Спеціальності 035 Філологія
Спеціалізації 035.069 Східні мови та
літератури (переклад включно),
перша – японська

Тимченко Анни Михайлівни

Науковий керівник:
Кандидат педагогічних
наук, доцент Сverdлова
Тетяна Геннадіївна
Національна шкала _____
Кількість балів _____
Оцінка ЄКТС _____

Київ – 2023

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ЕВОЛЮЦІЯ ЯПОНСЬКИХ ІЄРОГЛІФІВ В ІСТОРИЧНОМУ КОНТЕКСТІ.....	6
1.1. Загальна історія японської писемності та її розвиток. Вплив Китаю на Японію	6
1.2. Причини змін та симпліфікації японських ієрогліфів, їх етапи.	10
Списки Тойо і Джьойо, «фанатські списки»	10
РОЗДІЛ 2 ЩІНДЖІТАЙ І КЮДЖІТАЙ, СИМПЛІФІКАЦІЯ КАНДЖІ ТА ЇЇ МЕТОДИ. ОСОБЛИВОСТІ СПРОЦЕННЯ ІЄРОГЛІФІВ В ЯПОНІЇ	18
2.1. Щінджітай (新字体) та кюджітай (旧字体).....	18
2.2. Симпліфікація канджі та її методи.	19
2.3. Щінджітай і кюджітай у сучасному цифровому світі.....	23
2.4. Різниця між процесами симпліфікації тих самих ієрогліфів в японській та китайській мові на прикладі списку Кьоіку-канджі	24
ВИСНОВКИ.....	29
Анотація.....	31
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	Error! Bookmark not defined.

ВСТУП

Багато людей, які вчать японську мову, скаржаться на те, як складно часом вивчити сотні, а то й тисячі канджі, адже вони на думку багатьох дуже складні і схожі, їх надто довго писати і їхня значущість сильно впала після того, як були розроблені і впроваджені дві абетки. Але чи такі вже ці канджі складні в написанні та запам'ятовуванні? Адже те, що вивчають в наші часи - це спрощені ієрогліфи, які ми отримали завдяки деяким реформам, про які ми розповімо трохи згодом. А як було раніше?

Давно, у п'ятому столітті нашої ери в Японії відбулося активне впровадження китайської культури в результаті дипломатичних відносин японських правителів Ямато, Китаю та давньокорейської держави Пекче, яка була на той час важливим центром експорту континентальної (китайської) культури в Японію. Таким чином Японія запозичила веньянь – китайську класичну писемність, яка стала основою власної системи національної ієрогліфічної писемності та пришвидшила її розвиток. Тобто на перших етапах японці писали транслітом, використовуючи існуючі китайські ієрогліфи. Але не дарма кажуть, що чуже - не своє, тому веньянь та наступні спроби підігнати його під японську мову, не могли передати ані різницю в наголосі, ані використання тонів, ані морфологію, ані синтаксис.

Час плинув, і японці змогли створити і впровадити в використання свої абетки, при цьому зберегли ієрогліфи, тобто канджі. Саме таку картину ми спостерігаємо сьогодні: канджі позначають лише, так би мовити, частину слова чи слово загалом, але ними не пишуть граматичні частки та інше.

В наш час у писемній японській мові використовують канджі в їх спрощеному варіанті, тому мета цієї роботи – показати відмінність між старим і новим варіантом, дослідити які ключі вийшли з використання, а які навпаки – прийшли, загалом – розглянути шлях зміни канджі на наочних прикладах.

Актуальність даної теми обумовлена необхідністю більш детального дослідження еволюції ієрогліфів та японської писемності взагалі, як особливого прояву та вираження етносвідомості японців. Як відомо, графічна форма і спосіб написання ієрогліфу пов'язані не з вимовою, а з його значенням – він зображує значення мовної одиниці (переважно кореневої морфеми) у певний спосіб. Тобто ієрогліф - це свого роду думка носія мови про зображуване. Таким чином поширення інформації щодо історії зміни ієрогліфів в японській мові має важливе значення, як для лінгвістів, так і для широкого кола людей, оскільки дає змогу зрозуміти і зберегти етапи та особливості історичного розвитку японської писемності, як вагової частини культури нації.

Мета дослідження: показати, як саме змінювались ієрогліфи у японській мові - від кюджітай (старих ієрогліфів) до щінджітай (нових).

Завдання дослідження:

1. Дослідити історію та зміни японської писемності
2. Проаналізувати причини спрощення канджі
3. Дослідити етапи спрощення канджі
4. Дослідити списки спрощених ієрогліфів
5. Провести збір методів спрощення та продемонструвати їх на прикладах
6. Проаналізувати різницю між старими і новими ієрогліфами

Об'єкт дослідження: ієрогліфи у японській мові.

Предмет дослідження: кюджітай (старі ієрогліфи) і щінджітай (нові).

Матеріалом дослідження є японські ієрогліфи в процесі їх еволюційного розвитку та використання в Японії, починаючи з п'ятого століття нашої ери.

В роботі використовується **порівняльно-історичний метод** задля встановлення історичних змін та закономірностей розвитку ієрогліфів в процесі формування сучасної японської писемної мови.

Наукова новизна полягає у тому, що в цій роботі узагальнено більшість наявної інформації про історичний розвиток ієрогліфічної писемності в Японії, починаючи с давньоаяпонської мови до писемної мови сучасної Японії.

Практичне завдання роботи полягає у використанні її результатів, як спеціалістами-лінгвістами, так і широким колом людей під час вивчення та дослідження японської писемності в її історичному контексті. Крім того робота може бути використана для подальшого дослідження та розвитку цієї теми і буде корисна всім, кому цікава східна писемність, японська мова зокрема.

Структура роботи. Робота складається з вступу, двох розділів (теоретичного і практичного), висновків, анотації японською мовою та списку використаних джерел.

У вступі сформульовано актуальність теми, його мету, завдання, а також визначені предмет і об'єкт дослідження.

У першому розділі розглянуто історію японської писемності та її розвиток, причини змін та симпліфікації канджі, списки Тойо та Дзьойо.

У другому розділі розібрано поняття щінджітай та кюджітай, методи спрощення канджі та визначено особливості процесу симпліфікації ієрогліфів в японській мові у порівнянні з китайською мовою на прикладі списку Кьоіку-канджі.

У висновках підведено загальні підсумки дослідження та викладено основні висновки.

РОЗДІЛ 1. ЕВОЛЮЦІЯ ЯПОНСЬКИХ ІЄРОГЛІФІВ В ІСТОРИЧНОМУ КОНТЕКСТІ

1.1. Загальна історія японської писемності та її розвиток. Вплив Китаю на Японію

Вперше Японія стала самостійною державою приблизно у III столітті н.е. У 672 році почалася централізація влади та видання перших законів, що стало першим кроком у становленні Японії, як окремої країни. Імператорам заборонялося жити там, де жив їхній попередник, тому кожен переїжджав і називав місто новою столицею, тому до певного часу не було єдиного центру Японії. У 710 році з'явилася перша основна столиця, якою стало місто Нара. Японію вже можна було назвати державою, з'явилися провінції та набирав своєї популярності буддизм, який, поєднавшись із місцевим синтоїстським культом, став панівною релігією японців. Саме буддистські храми стали свого роду освітніми центрами Японії. Розвиток держави тягнув за собою необхідність розвитку писемності та мови, як засобу спілкування людей між собою, а також засобу зберігання інформації про досвід, накопичений в процесі розвитку та розуміння світу визначеною групою людей (народом). В цей період в Японії розквітає письмова культурна традиція. Але оскільки Японія, як держава, почала своє становлення пізніше, ніж Китай, який у ті часи являв собою передову цивілізацію, вона дуже багато запозичила з Китаю, в тому числі були запозичені і китайські ієрогліфи, як основа японської писемності.

Припускають, що китайські ієрогліфи - канджі, що перекладається як «знаки династії Хань», як складова японської писемності, проникли вперше на Японський архіпелаг в епоху правління імператора Ооджіна (270-310 рр.). В 372 році н.е., Вані, що прибув з території Кореї, передав тексти Луньюй та Сендзімон (текст з 1000 ієрогліфів), таким чином китайські ієрогліфи потрапили до Японії (Уэмура Сусуму (2004). Лекция по истории японского языка. Институт филологии КНУ им. Тараса

Шевченко. URL: <https://www.calameo.com/read/00648385150905cbe82ea>). Перші згадки про канджі в історико-міфологічному літописі «Коджікі» датуються п'ятим століттям нашої ери. Саме тоді китайські місіонери та дипломати, які приїздили до Японії, як раз і привезли з собою сувої з канджі.

Канджі – це ієрогліфічні символи, які були запозичені з Китаю і адаптовані для використання в японській писемності. Точно встановити обсяг ієрогліфічного фонду в японській мові неможливо, оскільки він відкритий. «*新常用漢字表*» - «*Новий перелік ієрогліфів повсякденного використання*», який вважають необхідним ієрогліфічним мінімумом містить 2136 знаків; чинний нині технічний стандарт для введення у комп'ютер налічує 6355 знаків; ієрогліфічний словник «*日本国語大辞典*» - «*Ніхон Кокуго Дайджітен*», який включає у тому числі і рідкісні ієрогліфи, налічує близько 16 000 знаків. Загалом сучасні словники нараховують щонайменше 50 000 канджі, кожен із яких представляє певне значення чи слово. Проте, зрештою, сучасна людина використовує від 3 до 5 тисяч, залежно від особистої грамотності та зацікавленості у вивченні.

Протягом історії писемність у Японії неодноразово змінювалася та еволюціонувала, піддаючись впливу різних періодів та культур. Найбільш помітні зміни відбулися у наступних періодах:

- Кофун (250-538 рр.): протягом цього періоду в Японії почали використовувати перші форми писемності, зокрема ієрогліфічні символи, які потім стали канджі;
- Нара (710-794 рр.): у цей час канджі були систематизовані та стандартизовані. Були створені різні словники канджі та системи рахунку. У цей період також було розроблено систему канбун. Канбун – це система запису японської мови з використанням канджі; нею користувалися до XVII століття. Слово "канбун" у перекладі означає "класичний китайський твір". Канбун використовувалася для запису китайських текстів японською за допомогою канджі з додаванням діакритичних знаків, щоб вказувати вимову японської мови і дотримуватися правил японської граматики. Канбун

використовувалася в класичній літературі та офіційних документах і була необхідна для навчання японських школярів та чернців, оскільки багато китайських текстів були основою для вивчення літератури, філософії та релігії. Проте, ця система була досить складною, тому від неї згодом відмовилися;

- Хейан (794-1185 рр.): у цей період, японська держава зменшила інтенсивність контактів з Китаєм, більше уваги приділялось власному шляху розвитку. Цей період дуже часто називають «золотим століттям» японської культури. Саме в цей час було створено багато літературних творів, які є прикладами класичної японської літератури. У другій половині VIII століття була написана поетична антологія «Манйощу», в якій був використаний новий вид писемності – манйогана (назва походить від назви твору).

Манйогана - 万葉仮名, застаріла форма японської писемності. У манйогані канджі використовувалися для запису японських слів на основі їхнього звукового значення, а не значення ієрогліфів, як у канбуні. Манйогана була простою системою, де кожній японській морі відповідав певний канджі. Однак, через обмеженість канджі та складності японської мови, манйогана була неефективною та обмеженою системою запису, що призвело в подальшому до розвитку на її основі катакани та хірагани - двох канджі-подібних складових алфавітів.

Хірагана (平仮名) і *катакана* (片仮名) - це дві форми кани, які різняться за своєю формою, але мають схоже використання.

Однією з легенд про появу хірагани і катакани є легенда про Бодхидхарма, індійського чернця, який прийшов до Китаю, щоб поширювати буддизм. Він створив систему написання, яка використовувала маленькі символи позначення звуків. Хоча є й інша легенда, згідно з якою хірагану придумала одна японська принцеса.

Хірагана використовується для запису звучання японських слів та для запису граматичних конструкцій, а катакана - для запису слів іншомовного походження, а також для позначення географічних об'єктів та власних імен. Однією з головних характеристик хірагани є її вигнуті та прості штрихи. Перша її назва 女手 - *жіноча рука*, тому що її створили і попервах використовували жінки. Стародавні жіночі романи спочатку або виключно були написані хіраганою.

Катакана була створена буддійськими ченцями, як спрощена версія китайської писемності. Спочатку знаки катакани були не буквами, а допоміжними елементами: це були мітки, створені на основі частин ієрогліфів, які ставили поруч із текстом китайською мовою для полегшення читання, а пізніше почали використовувати як самостійні елементи (Судо К. (2006). Японская письменность от истоков до наших дней. – М., 2006, 139 с., с. 50). З часом вона стала однією з форм японської писемності. Її використовували для запису мови буддійських текстів, також вона була поширеною й в інших сферах, наприклад, у літературі та поезії.

Разом з хіраганою і катаканою в японській писемності використовували ще й хентайгану. Хентайгана (変体仮名 — незвичайна кана) — у японській писемності альтернативна силабічна азбука. Вона відрізняється від звичних хірагани та катакани скорописними формами знаків. Виникла шляхом стандартизації скороченого написання знаків манйогани. До певного часу хентайгану застосовували нарівні з хіраганою, а коли у результаті реформи 1900 р. за кожною мурою японської мови було закріплено один знак хірагани, хентайгану було вилучено із загального вжитку. Сьогодні її застосування обмежене, використовується іноді у деяких офіційних рукописних документах, для відтворення класичних японських текстів, на вивісках, а також для стилізації тексту (надання йому старовинного вигляду).

- Камакура (1185-1333 рр. н.е.): канджі стали доступнішими для використання в повсякденному житті, було продовжено використання і розвиток

маньйогани. Після цього періоду канджі продовжували використовуватись, але були внесені зміни до їх написання та використання;

- Едо (1603-1868 рр. н.е.): були створені школи, де вчили правильно писати та використовувати канджі. Також у цей період було створено нові канджі для позначення нових слів та концепцій;
- Кінець XIX століття: після відкриття Японії для Заходу та запровадження арабської цифрової системи, використання канджі дещо змінилося. Проте, досі канджі залишаються важливою частиною японської писемності та культури.

Як можна побачити, Китай впливав на розвиток японської писемності протягом всієї історії, він залишив найбільший слід, оскільки більша частина японської писемності була розроблена на основі китайської.

В цілому, японська писемність є синтезом китайської писемності та власних японських елементів. Вона постійно розвивалася та еволюціонувала протягом усієї історії Японії, від використання китайських ієрогліфів до розробки хірагани та катакани. Сьогодні японська писемність являє собою суміш трьох окремих систем (ієрогліфи, хірагана та катакана) і є однією з найбільш унікальних і найкрасивіших у світі.

1.2. Причини змін та симпліфікації японських ієрогліфів, їх етапи.

Списки Тойо і Джьойо, «фанатські списки»

Переїнявши китайське ієрогліфічне письмо японці з часом змінили його і пристосували до рідної мови, оскільки японська усна мова відрізняється, як граматиною, так і словниковим запасом. Основні зміни відбувалися за рахунок спрощення складних графічних форм ієрогліфів, запозичених з Китаю. Розглянемо основні причини, що стали рушійною силою цього процесу:

- низький рівень грамотності населення. Як вже зазначалося раніше: на початку XX століття у Японії кількість грамотних людей була невеликою, і використання складних ієрогліфів ставило перешкоди перед процесом

навчання грамотності. Спрощення ієрогліфів було запропоновано, як спосіб покращити грамотність населення та зробити освіту більш доступною;

- складна багатокомпонентна писемна система: Японська мова має складну писемна систему, яка включає використання кани (катакана та хірагана) разом з ієрогліфами (канджі). Спрощення ієрогліфів було запропоновано, як спосіб спростити та скоротити складність письмової системи та полегшити її освоєння.
- трудомісткий та тривалий процес написання канджі. Використання складних ієрогліфів потребує великої кількості часу та енергії на їхнє запам'ятовування та написання. Спрощення ієрогліфів було запропоновано, як спосіб скоротити витрати часу та зусиль на письмову діяльність.

Таким чином процес зміни японських ієрогліфів, який пройшов декілька етапів, мав важливе значення, як для розвитку японської писемності, так і для розвитку Японії в цілому.

Слід нагадати, що китайські ієрогліфи почали використовуватися в Японії у V столітті н.е. Спочатку канджі використовували в тому ж вигляді, що і в Китаї, супроводжуючи спеціальними позначками (канбун), щоб зробити їх зрозумілими для японців. До японського слова добирали найбільш близький за змістом китайський ієрогліф. Припускають, що оскільки в той час серед освіченої еліти та буддійських монахів була поширена китайська мова, то разом з ієрогліфами були запозичені і їх китайські читання, змінені фонетично відповідно до японської вимови, так з'явилися онні читання. Термін 音 (он) - он (звучання), позначає слово або морфему, що разом з ієрогліфом прийшли до японської мови з китайської. Крім того при запозиченні ієрогліфів ними писали корені питомих японських слів, ці корені – кунні читання. Термін 音 (кун) - кун (тлумачення)-це суто японське слово, як правило, синонімічне до он, яке пояснює зміст останнього (Комарницька Т.К., Комісаров К.Ю. (2012). Сучасна японська літературна мова: теоретичний курс: в 2 т. Т. 1. Київ: Видавничий дім Дмитра Бураго, 2012. – 320 с., с. 89). Крім того існує гікун- це читання ієрогліфів, яке не має прямого відношення до кунного чи онного читання окремих знаків, а має

відношення до змісту всього ієрогліфічного поєднання. Гікун зустрічається в японських прізвищах.

Пізніше шляхом спрощення китайських ієрогліфів були створені дві японські складові абетки – хірагана та катакана, що були розглянуті раніше. Крім того на базі китайських ієрогліфів були створені власні японські ієрогліфічні знаки, які назвали *国字* - *кокуджі*. Вперше вони почали з'являтися в епоху Нара, найхарактерніші з них пов'язані з назвами риб. В анотованому виданні «Списку Джьойо», японського своду законів щьогунату Камакура періоду Муромачі (1336-1573 pp.) говорить, наприклад, що ієрогліф *畠* - *оброблене рисове поле* входить до числа більш, ніж тисячі символів, створених японцями (Wang Min (2012). “Chinese” Writing in East Asia (Part One) URL: <https://www.nippon.com/en/column/g00029>). В сучасній японській мові кількість кокуджі незначна, їх нараховують близька ста, в системі писемності вони не відіграють особливої ролі.

На додаток до кокуджі існують ієрогліфи, значення яких в японській мові відрізняється від китайського, їх називають кокукун (знаки національного читання).

Наступний етап зміни і розвитку канджі в Японії відбувся у період останніх років правління щьогунату Токугава (кінець епохи Бакуфу) і реставрації Мейджі, коли Японія зіштовхнулася з західною наукою та культурою. Виникла потреба у сприйнятті нових понять та наукових знань у перекладі на японську без втрати сутності мови. Це призвело до появи сучасних японських слів, складених з китайських канджі, які потім були запозичені китайською мовою. Таких слів нараховують більше тисячі. Таким чином відбувся зворотній зв'язок між китайською і японською мовами.

Наприкінці XIX століття в епоху Мейджі питання про спрощення японської писемності або повної відмови від ієрогліфів набуло загострення, що було пов'язано з початком модернізації Японії у всіх сферах. На той час мала місце велика різниця між писемною та усною мовою. Саме ідея зближення цих двох форм мов була покладена в основу руху генбун-іччі, який зародився у той час, його засновником був Маеджіма Хісока Першими в цьому стилі писали свої твори письменники Футабатеі

Щимей і Ямада Бімьо. Це була спроба наблизити писемний стиль заснований на канбун до усної мови, оскільки ієрогліфічною писемністю володіла дуже мала кількість людей.

На початку ХХ століття дискусія щодо зміни японської писемності була продовжена, деякі японські вчені намагалися вирішити цю проблему, оскільки вивчення японської мови було ускладнено великим різноманіттям ієрогліфів, у багатьох з яких були варіантні форми. Однією з найрадикальніших пропозицій був повний перехід на фонетичну писемність, проте суспільство це не підтримало. Для проведення досліджень та вивчення можливостей фонетичного письма, просування усного стилю японського письма, стандартизації японської фонетичної системи і встановлення національного стандарту мови міністерством освіти була створена Рада з дослідження національної мови Кокуго Чьоуса Іінкай (Gottlieb, Nanette. (1995). *Kanji Politics: language policy and Japanese script*. London: Columbia University Press, (p.12), - 257 p.).

В 1919 році Рада оголосила про план об'єднання різних форм символів і обмеження кількості вживаних символів до 2616. Також пропонувалося запровадити методи, що дозволять усунути залежність від китайського словника та омофонію, яку він спричиняє. Всі ці кроки були зроблені виходячи з того, що в підсумку фонетичне письмо повністю замінить символи (Hannas, William C. (1997). *Asia's Orthographic Dilemma*. Honolulu: University of Hawaii Press, (p.43), - 352 p.).

У 1921 році Тимчасова рада з дослідження національних мов Рінджі Кокуго Чьоусакай, замінила попередню Раду, до її складу окрім вчених входили представники великих видавницьких організацій.

У 1923 році Рада склало список із 1960 канджі та 154 спрощених символів. Це був перший список Джьойо-канджі.

Джьойо-канджі (常用漢字 - канджі, які використовують повсякденно) - список ієрогліфів, якими пропонувалося обмежуватися у повсякденному вживанні. У 1925 році цей список було змінено, до його складу входило вже 2108 символів. У 1942 постійна Рада з національної мови Кокуго Щінгікай створила неофіційний Список під

назвою Хьюджюн Канджіхьо, він складався з 2669 символів (Hannas, William C. (1997). *Asia's Orthographic Dilemma*. Honolulu: University of Hawaii Press, (p.43), - 352 p.). Але не один з вищезгаданих списків так і не був прийнятим офіційно до закінчення Другої світової війни.

Найбільших змін, які були втілені в життя, канджі в Японії зазнали після завершення Другої світової війни, починаючи з 1946 року. Вже на початку 1946 року уряд Японії розпочав розробку реформ орфографії. У результаті проведених реформ припинили використання старописемної мови, орфографія була наближена до вимови, кількість ієрогліфічних знаків для загального вживання було скорочено, деякі ієрогліфи отримали спрощені варіанти написання, також крім цього були затверджені списки ієрогліфів, необхідних для вивчення у школі. Список Джьойо був трансформований в список Тойо.

Тойо-канджі (当用漢字/当用漢字表 - загальноживаний список канджі) — список, що з'явився в результаті реформи японської мови 16 листопада 1946 року. Деякі ієрогліфи були оголошені міністерством культури «офіційними», їх повинен був знати кожен, хто володіє японською мовою. Список містив 1850 ієрогліфів (131 із них були спрощеними формами), які стали стандартом японської освіти. До списку Тойо додавалися чіткі інструкції:

- 1) тойо-канджі повинні використовуватися в офіційних документах, у друкованих та рукописних формах;
- 2) якщо в слові лише частина може бути відображена за допомогою канджі (大きい = おきい/ookii, 小 = おお/oo, きい/kii), решта повинна бути записана хіраганою;
- 3) закінчення дієслів, займенники, прислівники, вигуки, післяйменники краще писати хіраганою;
- 4) запозичені слова потрібно писати катаканою;
- 5) вживання фурігани (фонетична підказка) має бути мінімальним;

6) для запису термінів: надавати перевагу канджі зі списку Тойо. Якщо потрібні канджі у списку Тойо відсутні, то краще використовувати все ж таки канджі, ніж кану;

7) особисті імена та назви можна записувати ієрогліфами, яких немає у списку Тойо;

8) назви тварин, рослин, іноземні імена та географічні назви потрібно вимовляти максимально близько до мови-джерела та записувати катаканою. Винятки можливі для укорінених у японській мові назв деяких країн, наприклад, Китай, США та Великобританія.

Також окремо надавалась рекомендація щодо написання слів, які пишуться ієрогліфами, і складаються з двох знаків, оскільки для таких слів виникла проблема, що один знак входить до списку Тойо, а другий — ні. Для таких слів ієрогліф, що не потрапив до списку рекомендувалося писати канною, наприклад 危ゑ замість 危惧. Такі слова називаються мазегакі (交ぜ書き - змішані знаки).

1981 року список Тойо було знову переглянуто. До списку було додано 95 символів (крім того, один символ (燈) був замінений на спрощений (灯)) - список розширився до 1945 (355 з яких були спрощеними формами). До списку знову повернулася назва Джьойо-канджі, його почали використовувати в якості нового стандарту.

У 2010 році список Джьойо був переглянутий ще раз, було видалено 5 канджі (勺, 銑, 脹, 錘, 匆) і додано 196; таким чином сучасний список Джьойо-канджі складається з 2136 канджі, включаючи 1006, що вивчаються в початковій школі (кьоіку-канджі), і 1130 додаткових, що вивчаються у середній школі. Читання канджі, які відсутні у цьому списку, зазвичай підписують фуріганою. Рекомендації щодо використання списку Джьойо залишили ті, що були і для списку Тойо. (Tōyō kanji. Wikipedia. URL: https://en.m.wikipedia.org/wiki/T%C5%8Dy%C5%8D_kanji).

Також було створено і впроваджено список Джінмейо-канджі (ієрогліфи для використання в особистих іменах) – список нараховує 863 ієрогліфа, 212 з яких присутні в списку Джьойо-канджі, а 633 ієрогліфи використовують саме для написання особистих імен.

Крім того існували і "фанатські списки" спрощених ієрогліфів. Їх писали прості японці – місцеві лінгвісти, письменники, вчителі, історики. Нижче наведені їх напрацювання:

- *Токіо шінго* - 東京新語, опублікований у 1923 році;
- *Кіото шінго* – 京都新語, опублікований в 1924 році;
- *Хоромі шінго*- 堀実新語, опублікований 1931 році;
- *Тоназ* - トバ-ズ, опублікований в 1946 році;
- *Гьонінго* - 現代語, опублікований в 1948 році.

Ці списки були лише пропозиціями щодо спрощення ієрогліфів, включаючи заміну складних ієрогліфів більш простими їх варіантами або навіть повне виключення деяких ієрогліфів з використання. Проте всі представлені списки були повністю проігноровані державою, і жоден з них не набув офіційного статусу.

Таким чином незважаючи на зусилля, докладені до симпліфікації канджі, процес виявився складним і неоднозначним. Існували різні думки щодо того, які ієрогліфи слід спрощувати, а які – залишити в їхній оригінальній формі. Були противники процесу симпліфікації, які вважали, що це призведе до втрати культурної спадщини та ідентичності Японії. Врешті решт, процес симпліфікації був припинений, і вживання спрощених ієрогліфів було обмежено.

Висновки до РОЗДІЛУ 1

У першому розділі курсової роботи було розглянуто історію виникнення і розвитку японської писемності в цілому і еволюцію ієрогліфічного письма в Японії зокрема.

Історія японської писемності вкрай складна та неоднозначна. Враховуючи дуже тісні відносини Японії з Китаєм та Кореєю, можна простежити сильний взаємозв'язок писемностей цих трьох країн. Також дуже легко заплутатися, коли та яка писемність була, і як довго та чи інша була актуальна, бо було придумано чимало варіантів комбінації тих чи інших писемних знаків протягом всієї історії Японії. Були розглянуті такі поняття як канджі, маньйогана, хірагага, катакана, їх виникнення та процес трансформації, а також те, як всі вони, крок за кроком, уживалися та перепліталися одне з одним у писемній мові.

На перших етапах розвитку японської писемності для письма використовували лише канжі, ієрогліфічні знаки, що потрапили до Японії з Китаю. Оскільки усна японська мова відрізнялася від китайської, то з самого початку застосування ієрогліфів існувала проблема фонетичної передачі звуків японської мови. Крім того протягом всієї історії розвитку писемності в Японії також була проблема, пов'язана зі складністю написання та вивчення ієрогліфів. Тому з часом були створені два складові алфавіти. В сучасній писемній мові ієрогліфи використовуються для написання іменників, дієслів, прикметників і власних іменників.

Починаючи з кінця XIX століття в Японії неодноразово поставало питання реформи системи письма, при цьому деякі лінгвісти висловлювалися за скорочення кількості ієрогліфів активного вжитку, а деякі за повний перехід до кани чи латиниці. Найбільші реформи письмової мови відбулися після закінчення Другої світової війни у 1946 році, в наслідок яких кількість ієрогліфів активного вжитку була обмежена, написання частини ієрогліфів було спрощено, тобто був проведений процес симпліфікації канджі.

Але процеси глобалізації світу та стрімкий розвиток всіх сфер життєдіяльності постійно призводять до певних новацій, як в усній, так і в письмовій мові. Тому канджі в Японії продовжують зазнавати змін, що робить актуальною тему їх дослідження з метою збереження та розуміння.

РОЗДІЛ 2 ЩІНДЖІТАЙ І КЮДЖІТАЙ, СИМПЛІФІКАЦІЯ КАНДЖІ ТА ЇЇ МЕТОДИ. ОСОБЛИВОСТІ СПРОЩЕННЯ ІЄРОГЛІФІВ В ЯПОНІЇ

2.1. Щінджітай (新字体) та кюджітай (旧字体).

Щінджітай (新字体) - нові форми символів; це канджі, які були спрощені після Другої світової війни і використовувались в Японії після введення в дію списку Тойо в 1946 році (Таблиця 2.1). Проведена міністерством освіти Японії реформа орфографії, що була докладно розглянута у першому розділу роботи змінила систему письма, замінивши багато кюджітай (旧字体 - старі форми символів) на більш прості символи.

Таблиця 2.1 Кількість симпліфіковані канджі у списках Тойо та Джьойо

	Список Тойо	Список Джьойо	Список Джьойо (оновлений)
Рік публікації	1946	1981	2010
Кількість симпліфікованих канджі	131 ієрогліф, у 1949 р. було збільшено до 313	Збільшено до 355	Додано 12 ієрогліфів, у підсумку 367 (324 було скориговано)

Результат	Був стандартом до появи списку Дзьойо	Слугував, як сучасний стандарт	Оновлений сучасний стандарт
-----------	---------------------------------------	--------------------------------	-----------------------------

Відносно старих нові ієрогліфи зберігали значення і вимову, але для їх написання потрібна була менша кількість рисок. Наприклад, символ 榮 було спрощено до 榮 (честь або процвітання). Тобто щінджітай створені шляхом зменшення кількості рисок у кюджітай, так званих сейджі (正字 - підходящі/правильні символи), які є неспрощеними канджі.

Деякі ієрогліфи щінджітай також використовуються як спрощені китайські ієрогліфи. Наприклад, символ 𠄎 (повертатися) використовується як в японській, так і в спрощеній китайській мові. Однак більшість щінджітай більше схожі на традиційні китайські ієрогліфи, ніж самі спрощені китайські ієрогліфи; крім того щінджітай набагато менше, ніж спрощених китайських ієрогліфів. Хоча більшість японських слів у наші дні використовує форму щінджітай, є кілька слів, для яких форма кюджітай поширена й досі. Наприклад, слово «дракон» зазвичай пишеться з використанням ієрогліфа щінджітай 竜, але його також досі часто пишуть ієрогліф кюджітай 龍 (Shinjitai. Wikiwand. URL: <https://www.wikiwand.com/en/Shinjitai>).

2.2. Симпліфікація канджі та її методи.

Для спрощення канджі на етапі симпліфікації в японській мові використовували різні методи, але вони не були застосовані для всіх ієрогліфів. До найбільш поширених методів можна віднести:

- 1) Перетворення скоропису у форму рукопису

Цей метод є одним із основних методів, що базуються на зменшенні кількості рисок, необхідних для написання канджі. Скорописні форми символів мають тенденцію до об'єднання складних рисок чи заміни складних рисок на меншу кількість рисок, які можна швидше написати. Деякі щінджітай були створені шляхом впровадження існуючих скорописних форм. Приклади: 圖→囟 - карта; 觀→覩 - дивитись; 晝→昼 - день; 覺→覺 - запам'ятовувати; 樂→樂 - невимушеність;

2) Стандартизація форми написання при виборі із двох і більше.

До спрощення багато канджі мали кілька варіантів написання. Для таких канджі було обрано один варіант написання, що став стандартним, хоча і інші форми досі існують. Наприклад, ієрогліф 島 (острів) також мав варіанти форм 嶋 (цей варіант досі зустрічається в іменах власних) і 鳶, для нього офіційною стала форма 島. Радикал 巛 раніше друкувався з двома крапками, але писався з однією (як у 道), у якості стандарту було обрано форму з однією крапкою. Верхня частина символів 丷 (наприклад, як у ієрогліфах 半, 尊 і 平) раніше друкувалася як 厶 і писалася 丷 (як у вищезгаданих прикладах), за стандарт було обрано писемну форму, хоча і друкована форма наразі все ще зустрічається в ієрогліфах хьогайджі, які не входять до двох списків Джьойо канджі. Аналогічна ситуація з ієрогліфом 青 (синій), застарілу друковану форму якого (靑) також можливо зустріти серед хьогайджі, хоча стандартною є форма 青. Інші приклади спрощення за цим методом наведені у Таблиці 2.2.

Таблиця 2.2 Приклади ієрогліфів, спрощені за методом стандартизації форми написання

Значення ієрогліфа українською мовою	Існуючі форми канджі	Стандартна форма
Ефективність	效・効	効
Подяка	禮・礼	礼
Красти	盜・盗	盗
Вікно	窗・囪・窓・牕・窓	窓

3) Фонетична заміна (заміна за онним читанням)

Приблизно 80 % канджі містять семантичний та фонетичний компоненти, тому не дивно, що декі канджі спрощувалися за рахунок заміни фонетичного компоненту. За цим методом спрощення відбувалося завдяки заміні «складної» фонетичної частини омофоном з меншою кількістю рисок. Наприклад, 圍 було змінено на 囿, тому що 韋 та 井 були омофонами. Інші приклади спрощення за цим методом наведені в Таблиці 2.3.

Таблиця 2.3. Приклади ієрогліфів, спрощені за методом фонетичної заміни

Значення ієрогліфа українською мовою	Існуючі форми канджі	Стандартна форма
Болото	澤	沢
Станція	驛	駅
Пояснювати	釋	釈
Доказ	證	証

4) Заміна на історичній основі.

У деяких випадках застарілий ієрогліф був замінений на новий, який не є графічним варіантом старого, а також не має загального онного читання - заміна відбувається суто на історичній основі. Наприклад, 證 → 証 і 燈 → 灯, дані ієрогліфи містять нові ключі, що замінили старі 登 → 正 і 登 → 丁 відповідно. В обох випадках нова форма мала й інше значення, і онне читання, але все одно була прийнята як щінджітай через меншу кількість рисок;

5) Вилучення складних ключів.

Повне видалення складних частин канджі було одним з найпоширеніших методів спрощення, з деяких канджі було вилучено один і більше ключів. Наприклад, частина 隹 з канджі 應 (приймати) була видалена, тому нова версія виглядає так 応. Подібні зміни відбулися і в наступних ієрогліфах: 藝 → 芸 – мистецтво; 罐 → 缶 – контейнер; 縣 → 県 – префектура; 絲 → 糸 - нитка; 蟲 → 虫 – комаха; 餘 → 余 - надлишок.

6) Зміна ієрогліфа шляхом додавання рисок.

Іноді в процесі «спрощення» додавали додаткову риску. Причина такого підходу полягає у тому, щоб зменшити кількість рисок, що потребують великої кількості рухів за рахунок додавання іншої риси. У 4 випадках з 10 канджі були змінені шляхом додавання риси, що зробило самі ієрогліфи більш зрозумілими за ключами. Наприклад:

- 步 → 步 (涉 → 涉) – йти пішки; низ компонента перетворюється на канджі 少, який дуже часто зустрічається у повсякденному житті.
- Однак, канджі 涉 та 寶 не були модифіковані таким чином - бувають такого роду винятки, на які це правило не поширюється;

- 卷→卷 – гучність; останній компонент змінився на 己;
- 綠→綠 – зелений; верхній правий компонент перетворився на 厶;
- 免 – звільнення; раніше середній компонент був частиною нижнього лівого, тепер вони розділені, тому два нижні компоненти утворюють загальний 儿;
- 碑 – пам'ятник; раніше маленький компонент у верхньому лівому кутку 十 був частиною вертикального компонента у 田, але тепер це окремий компонент. (Kanji Simplification. Imabi. URL: <https://www.imabi.net/kanjisimplification.htm>)

2.3. Щінджітай і кюджітай у сучасному цифровому світі

Попри всі спрощення і реформи ієрогліфи, як складова частина японської писемності, залишаються дуже складними для вивчення і написання. Але сучасні цифрові та електронні пристрої значно полегшують написання канджі. Текст вводиться у пристрій на клавіатурі двома способами: латинськими буквами або каною, далі він автоматично перетворюється на ієрогліфичний запис, що зберігається в пам'яті пристрою.

Для вводу тексту латинськими літерами застосовується метод уведення (IME) кани через ромаджі. Ромаджі (□ – ㄨ 字 - римські букви) – запис японських слів латиницею. Для цього потрібно знати, як читають та пишуть ті чи інші звуки. Після набору тексту латиницею, пристрій автоматично пропонує слова, які мають подібну вимову, користувачу необхідно лише вибрати потрібний варіант.

Аналогічно здійснюється набір і за допомогою кани, різниця лише в тому, що пропускається проміжний переклад із латиниці на хірагану.

Для відображення кюджітай у друкованих текстах використовують спеціальні програмні продукти.

2.4. Різниця між процесами симпліфікації тих самих ієрогліфів в японській та китайській мові на прикладі списку Кьоіку-канджі

Азіатські країни, які раніше використовували писемність на основі китайських ієрогліфів, у ХХ ст. незалежно одна від одної впровадили низку реформ та спростили свою писемність. Основні реформи щодо симпліфікації канджі в Японії відбулися у 1946 році, в Китаї у 50 – рр. ХХ століття.

В результаті реформ у китайській мові було спрощено набагато більше ієрогліфів, ніж у японській; деякі символи були спрощені лише в одній мові, але не в іншій; одні символи були спрощені однаково в обох мовах, інші - по-різному. - дракон).

Деякі ієрогліфи, спрощені чи ні, виглядають однаково китайською та японською мовами, але мають різний порядок написання. Наприклад, у Японії 必 пишеться з верхньої риски вперед, тоді як у традиційному порядку написання спочатку пишеться 丿. В ієрогліфах ㄨ та ㄨ вертикальна риса є третьою рисою у китайській мові і другою рисою у японській мові. Тайвань, Гонконг та Макао використовують традиційні символи, але зі зміненим порядком написання.

Дуже складно порівнювати безпосередньо симпліфіковані ієрогліфи Японії і Китаю, оскільки в цих мовах зазвичай не використовують ті ж самі ієрогліфи. Якщо поглянути на китайські та японські списки ієрогліфів постійного вживання, то можна побачити, що тільки дві третини ієрогліфів є спільними для двох країн.

Тому розглянемо симпліфіковані ієрогліфи Японії та Китаю на прикладі старих та нових форм Кьоіку-канджі (список канджі, які вивчають японські школярі кожного року свого навчання у шести початкових класах) та їх еквівалентів серед ханьци (китайські ієрогліфи).

У наступних списках символи відсортовані за радикалами японських канджі. Два кокуджі 働 та 畑 із списку кьоіку-канджі, які не мають китайських еквівалентів, тут не перераховані.

Перший список, включає в себе канджі, які не були симпліфіковані ні в японській, ні в китайській мовах, на Рис.2.1 наведені приклади таких символів.

始妻姉妹姿子存安字守宅宇完定官宙宗
室客宣家害案容宮寄密宿寒富察寸小光
常堂尺局居屋展山岸岩炭川工左功己改
布希干刊幼序店底府度座席庭康延建式
弓引強形役往徑待律徒得街心快性忠急
恩情感想成戸所手打投折技批招持指拾
接推探授提操支政故教救散敬文新方放

Рис.2.1 – Приклади кьоіку-канджі, які не були симпліфіковані ні в японській, ні в китайській мовах

Другий список, що включає в себе канджі з однаковою симпліфікацією в японській і в китайській мовах, наведений нижче на Рис.2.2.

萬-万, 畫-画, 晝-昼, 蠶-蚕, 舊-旧, 臺-台, [#] 爭-
争, 來-来, 寫-写, 區-区, 醫-医, 點-点, 參-参, 號-号,
國-国, 聲-声, 條-条, 學-学, 寶-宝, 當-当, 黨-党, 屆-
届, 屬-属, 擔-担, 數-数, 斷-断, 暑-暑, 橫-横, 殘-残,
淺-浅, 溫-温, 燈-灯, 狀-状, 將-将, 獨-独, 研-研, 禮-
礼, 社-社, 神-神, 祖-祖, 祝-祝, 福-福, 祕-秘, 署-署,
者-者, 朗-朗, 亂-乱, 辭-辞, 蟲-虫, 都-都, 靜-静, 麥-
麦, 黃-黄, 會-会, 體-体, 裝-装

Рис.2.2 – Кьоіку-канджі, які були симпліфіковані однаково в японській і в китайській мовах

- у Китаї 檯 та 颱 були симпліфіковані однаково - 台. Близько 30% усіх спрощених китайських ієрогліфів мають такі ж письмові версії, як і японські щінджітай.

Третій список, що включає в себе канджі, які були симпліфіковані лише у японській мові, наведений на Рис.2.3.

豫-予, [#] 冰-氷, 罐-缶, [#] 圍-囿, [#] 巢-巢, 乘-乘, 佛-仏, 假-仮, 舍-舍, 效-効, 增-増, 卷-卷, 德-徳, 拜-拝, 濱-浜, [#] 藏-蔵, 黑-黒, 窗-窓, 缺-欠, [#] 步-歩, 每-毎, 辨/瓣/辯-弁, [#] #1] 稻-稻

Рис.2.3 – Кьоіку-канджі, які були симпліфіковані лише в японській мові # - також залишаються незалежними традиційними канджі.

#1 - у японській мові 弁 є спрощеною версією аж трьох різних традиційних ієрогліфів - 辨, 瓣, та 辯.

Четвертий список, що включає в себе канджі, які були симпліфіковані лише у китайській мові, приклади, наведені на Рис.2.4

業-业, 東-东, 島-岛, 劇-剧, 願-愿, 裏-里, 係-系, 個-个, 倉-仓, 側-侧, 備-备, 傷-伤, 億-亿, 優-优, 貧-贫, 興-兴, 軍-军, 創-创, 動-动, 勢-势, 協-协, 準-准, 幹-干, 員-员, 鳴-鸣, 園-园, 場-场, 報-报, 執-执, 奮-奋, 婦-妇, 孫-孙, 憲-宪, 導-导, 層-层, 災-灾, 順-顺, 帳-帳, 庫-库, 張-张, 後-后, 術-术, 復-复, 衛-卫, 態-态, 慣-惯, 採-采, 捨-舍, 揮-挥, 損-损, 漢-汉, 敵-敌, 時-时, 題-题, 極-极, 構-构, 標-标, 機-机, 樹-树, 橋-桥, 決-決, 減-減, 測-測, 湯-汤, 漁-渔, 潔-洁, 無-无, 熱-热, 愛-爱, 現-现, 節-节, 聖-圣, 穀-谷, 異-异, 務-务, 確-确, 種-种, 積-积, 殺-杀, 競-竞, 筆-笔, 築-筑, 簡-簡, 約-约, 級-級, 紅-红, 紀-纪, 紙-纸, 納-納, 純-纯, 組-组, 終-终, 細-细, 結-结, 給-给, 統-统, 絹-絹, 綿-綿, 線-线, 網-网, 緯-纬, 編-编, 縮-缩, 績-績, 織-织, 買-买, 義-义, 養-养, 習-习, 職-职, 書-书, 脈-脉, 勝-

Рис.2.4 – Приклади кьоіку-канджі, які були симпліфіковані лише в китайській мові

П'ятий список, що включає в себе канджі, які були симпліфіковані по різному у китайській та японській мові, наведений на Рис.2.5. Порядок подання канджі на рисунку: кюджітай/традиційна китайська - спрощена китайська – щінджітай.

兩-两-両, 惡-恶-悪, 單-单-単, 嚴-严-嚴, 傳-传-伝,
 價-价-価, 兒-儿-児, 變-变-変, 圓-圆-円, 勞-劳-劳,
 壓-压-圧, 營-营-営, 團-团-団, 圖-图-図, 圍-围-囲,
 賣-卖-売, 鹽-盐-塩, 處-处-処, 據-据-拠, 實-实-実,
 專-专-専, 縣-县-県, 廣-广-広, 應-应-応, 歸-归-帰,
 戰-战-戦, 擴-扩-拡, 舉-举-挙, 從-从-従, 戲-戏-戯,
 對-对-対, 榮-荣-栄, 櫻-櫻-桜, 檢-检-検, 樂-乐-楽,
 樣-样-様, 權-权-権, 產-产-産, 氣-气-気, 濟-济-済,
 齋-斋-齋, 滿-满-満, 帶-带-帯, 殼-壳-殻, 歷-历-歴,
 莊-庄-莊, 歲-岁-歳, 肅-肃-肃, 龍-龙-竜, 龜-龟-亀,
 靈-灵-霊, 麵-面-麺, 燒-烧-焼, 發-发-発, 顯-显-顕,
 絲-丝-糸, 經-经-経, 繪-绘-絵, 續-续-続, 總-总-総,
 練-练-練, 綠-绿-緑, 緣-缘-縁, 繩-绳-縄, 壞-坏-壊,
 絕-绝-絶, 繼-继-継, 縱-纵-縦, 織-纤-織, 腦-脑-脳,
 臟-脏-臓, 著-着-著, 藥-药-薬, 覺-觉-覚, 覽-览-覧,
 頰-颊-頬, 觀-观-観, 譯-译-訳, 證-证-証, 讀-读-読,
 說-说-説, 讓-让-讓, 豐-丰-豊, 贊-赞-賛, 轉-转-転,
 輕-轻-軽, 邊-边-辺, 遞-递-遞, 遲-迟-遅, 鄉-乡-郷,
 鐵-铁-鉄, 鑛/礦-矿-鉱, 錢-钱-銭, 鑒-鉴-鑑, 銳-锐-鋭,
 銳, 錄-录-録, 藝-艺-芸, 鑄-铸-鑄, 鍊-炼-鍊, 關-关-関,
 閔, 險-险-険, 隱-隐-隠, 雜-杂-雑, 顏-颜-顔, 驛-驿-驛,
 驅-驱-駆, 驗-验-験, 齒-齿-歯, 聽-听-聴, 廳-厅-廳,
 庁, 擊-击-撃, 辯-辯-弁, 澀-涩-渋, # 瀘-濾-沪

Рис.2.5 – Кьоїку-канджі, які були симпліфіковані по різному в китайській і японській мовах

- форма шінджітай наспраді є симпліфікованою формою 澁.

У розглянутому списку Кьоїку-кунджі, як і в цілому Японія спростила меншу кількість ієрогліфів, ніж Китай. Це пояснюється наявністю в японській мові в якості альтернативи складових азбук, чого немає в китайській мові.

Крім того важливою причиною відмінностей між японською і китайською схемами спрощення було історичне підґрунтя. Японія почала реформи у сфері освіти

ще наприкінці XIX ст., тому вже на початку XX ст. був досягнутий високий рівень грамотності населення. В Китаї ж сучасна шкільна система взяла за основу японську і була впроваджена лише у 1904 році. Тому основною метою японських реформ писемності була не ліквідація безграмотності, а скоріше стандартизація та спрощення писемної мови за ради користувача, мала місце тенденція збереження нових форм, дещо схожих на старі. Китайська реформа ставила собі за головну мету підвищення грамотності, що в кінцеву підсумку призвело до більш радикальних змін більшої кількості ієрогліфів.

Іншою відмінністю між підходами щодо спрощення між урядами Китаю та Японії було те, що основні зусилля японців були спрямовані на обмеження кількості канджі, що постійно використовуються; в той час як китайці створили спеціальний список спрощень для застосування до всіх ієрогліфів.

Одна із найбільших відмінностей між китайським та японським спрощенням полягає у методах, які були застосовані для спрощення. Більшість японських спрощених форм, створені перетворенням традиційних форм. Приблизно 20% китайських ієрогліфів зі списків були створені, починаючи з 1956 року (Wilkinson, Endymion Porter (2000). *Chinese History: A Manual*. Cambridge: Harvard University Asia Center for the Harvard-Yenching Institute, (p. 427), - 1032 p.). Крім того японські спрощення були більш послідовними і виваженими, в той час як китайські мали велику кількість непослідовно спрощених символів, що в подальшому призвело до плутанини між спрощеними та традиційними символами, оскільки спрощення дуже часто торкалися фонетичного компоненту, в результаті чого символи втрачали підказки, що до їх вірної вимови або набував кількох варіантів вимови.

Також спрощення за рахунок зменшення кількості рисок методом впровадження скорописних варіантів, що був широко застосований у Китаї до ряду типів форм символів, а в Японії – до окремих видів форм, часто призводило до того, що кінцеві варіанти форм не були інтуїтивно зрозумілі чи пізнавані. Крім того виникали труднощі щодо написання таких ієрогліфів. Це було пов'язане з тим, що скоропис потребує спеціальних навичок.

Як китайські, так і японські списки містять внутрішні невідповідності – випадки, коли компонент одного символу спрощується, але не у всіх символів, що містять цей компонент. Так у символі 假 права частина була спрощена до 佂, а аналогічна частина в ієрогліфі 暇 залишилась без змін.

Підбиваючи підсумок, можна сказати, що японські спрощені канджі мали тенденцію до подібності з традиційними символами, знижували частково графічну складність, трохи зменшували кількість рисок та загалом були добре прийняті населенням країни. Китайські ж символи не були схожі на традиційні, дуже сильно була зменшена кількість рисок, що й досі критикується лінгвістами, вченими та громадськістю.

Таким чином можна побачити, що менш суперечливим і більш ефективним є симпліфікація ієрогліфів з огляду на їх традиційну форму за рахунок спрощення більш за формою, ніж за звуком, з збереженням первісної форми символів, без значного зменшення кількості рисок. Ці критерії є важливими для досягнення мети спрощення і в той же час надає можливість користувачам отриманих форм все ще ідентифікувати їх відповідно до історичних форм.

Під час виконання курсової роботи було досягнуто усіх поставлених завдань. Основою японської писемності на першому етапі були ієрогліфи, запозичені з Китаю. Китайські ієрогліфи - канджі, що перекладається як «знаки династії Хань», проникли вперше на Японський архіпелаг в епоху правління імператора Ооджіна (270-310 рр.). Перші згадки про канджі в історико-міфологічному літописі «Коджікі» датуються п'ятим століттям нашої ери.

Оскільки усна японська мова не відповідає китайській, то з самого початку застосування ієрогліфів виникла проблема фонетичної передачі звуків японської мови. На першому етапі виникла система канбун, в якій разом з канджі використовувались діакритичні знаки для позначення вимови японської мови і дотримання правил японської граматики. Потім з'явилася ман'югана, з її допомогою записували японські слова, базуючись на їх звуковому значенні. Ман'югана стала основою для двох складових алфавітів японської мови – катакани і хірагани. В результаті японська писемність перетворилась на систему, що складається з трьох компонентів: канджі, хірагани та катакани, що ускладнює її вивчення та використання.

Наприкінці XIX - початку XX ст. в результаті низки реформ в економічній і політичній сферах, Японія стала відкритою країною для всіх держав, почалось зростання промисловості, що потребувало більше освічених людей. Основою будь-якої освіти є знання писемної мови, оволодіння японською писемною мовою було складним, особливо в частині ієрогліфичного письма. В Японії того часу велись дуже запеклі дискусії щодо спрощення писемності, найрадикальніші пропозиції були за повний перехід на фонетичну писемність, проте суспільство це не підтримало. В результаті було проведено низку реформ орфографії, основні в 1946 р., згідно з якими припинили використання старописемної мови, орфографія була наближена до вимови, кількість ієрогліфічних знаків для загального вживання було скорочено, деякі ієрогліфи отримали спрощені варіанти написання, також крім цього були затверджені списки ієрогліфів, необхідних для вивчення у школі. Списки для загального вживання (Тойо, надалі Джьойо) мали чіткі інструкції щодо написання ієрогліфів.

Для спрощення написання ієрогліфів використовували наступні методи: перетворення скорописних варіантів на форму рукопису, стандартизація рукописної

форми написання при виборі із двох і більше, фонетична заміна, заміна на історичній основі, вилучення ключів та заміна ієрогліфа шляхом додавання рисок. Таким чином японська писемна мова отримала частину ієрогліфів у новому вигляді, тобто на зміну кюджітай (旧字体) - старим формам символів прийшли щінджітай (新字体) - нові форми символів.

Дослідження змін кюджітай на прикладі списку Кьоіку-канджі (список канджі, які вивчають японські школярі кожного року свого навчання у шести початкових класах) проведене у цій роботі, показало, що незважаючи на всі симпліфікації, щінджітай залишаються досить складними для вивчення і написання. Крім того нами було досліджено різницю між спрощеними ієрогліфами в Японії та Китаї. Порівняльний аналіз наочно доводить, що японські нові ієрогліфи іноді більше схожі на традиційні китайські, ніж симпліфіковані китайські.

Таким чином хоча японське ієрогліфичне письмо було створене на основі запозичених китайських символів, японці пристосували його для рідної мови так, що воно не тільки не позбавило її самобутності, а ще й і з часом трансформувалося в силу її неповторно індивідуальності. І хоча дискусії щодо існування канджі у японській писемності продовжуються і досі, можна з впевненістю сказати, що вони є і залишаться в найближчому майбутньому її невід'ємною частиною. Канджі – це засіб подання складних і абстрактних понять у зрозумілій та стислій формі, які разом з катаканною і хіраганною передають виразність та особливості японської мови, надаючи їй емоційного забарвлення.

この論文では、漢字の簡略化について研究しました。この論文のテーマは、簡略化:「旧字体」と「新字体」である。課題の対象は、旧字体と新字体の起源、展開、簡略化の方、現代日本語における旧字体と新字体の役割である。研究の目的は、漢字がどのように変化したか、どのように旧字体が新字体になったかを示すことです。漢字の簡略化が必要だったのは、昔はほとんどの日本人が読み書きができなかったからです。しかし、或る日本人は漢字の簡略化は文化遺産の損失につながるの悪いと議論されます。このように、簡略化された日本語漢字の数は、簡略化された中国語の漢字の数よりもはるかに少なかったです。しかし、漢字が簡略化されたおかげで、外国人だけでなく、日本人自身にとっても日本語の学習は容易になりました。

漢字簡略化の研究に関する文献を分析し、原因を特徴付け、漢字簡略化の方法を決定し、簡略化された中国語漢字と簡略化された日本語漢字の違いを示した。

